

har kunnet gaa med til at gennemføre dette Lovforslag i Løbet af den Maaned, det har været paa Tale her i Tinget. Paa den anden Side har jeg set mangfoldige Betæneligheder, som have rejst sig, og har ikke i noget af Tingene kunnet se nogen særlig Tilslutning dertil uden fra de to Kommissionsmedlemmer, der findes henholdsvis i det andet Ting og her, medens fra anden Side Medlemmer, der høre til Regeringspartiet, baade i Landstinget og her, have fundet vægtige og store Betæneligheder ved Lovforslaget, samtidig med at man, som jeg omtalte før,ovre i Svendborgegnen i en Fart har sluttet sig sammen for at se, om det ikke var muligt at faa det høje Ting til at tage denne Sag med lidt Ro, og har udtalt megen Vængstelse over for denne Lovs Gennemførelse. Under saadanne Forhold mener jeg, der er al Anledning til at se paa denne Sag med Ro og give den en saadan Behandling, at man virkelig derved aabner Udgang for Folk fra det praktiske Liv til at udtale sig. Ganske vist udtalte den højtærede Justitsminister ved 1ste Behandling af Søloven, at det nytter alligevel ikke med den Slags Sager at vente paa at høre, hvad vedkommende havde at indvende derimod. Om det ikke var hans Ord, saa var Tankegangen dog den, at de Folk tav alligevel stille, indtil Loven var kommen ud, og først naar den var kommen ud, begyndte de at hyle. Men under Søloven have vi jo dog fra dansk Stipperforening erholdt en Betænkning, som i mange Retninger har vundet Orelid hos Sølovsudvalget, og som i mange Retninger er bleven tagen til Følge. Noget lignende vil sikkert ogsaa kunne tænkes her, og sikkert er det, at saa snart Folk rigtig fik Øje paa, hvad det er for en Gave, vi her ere i Færd med at skænke dem, ville de sikkert ogsaa udtale sig, og det ikke alene i kyrliste Toner, sigende: Gud fri os for denne Lov, lad os endelig ikke faa den, men de vilde ogsaa komme med fornuftige, rimelige og ret nøgterne Betragtninger om dette Lovforslag. Jeg skal i saa Henseende henvise til den Mindretalsbetænkning, som det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkrets (C. Sage) har tilføjet til Udvalgets Betænkning. I det jeg betragter det ærede Medlem som et Medlem, hvis Ord i denne Sag maa have særlig stor Vægt, maa jeg indstændig fraraade Tinget at afgøre en saa vigtig Sag i en enkelt Samling. Under disse Omstændigheder siger jeg, at jeg ikke tør paatage mig Ansvar for at være med til nu i denne Samling at vedtage denne Lov. Jeg mener i det hele, at Befolkningen kan jo ikke saa-

ledes opfatte en Kommissions Arbejde og derefter vor Lovgivnings Arbejde, at den skal frygte og sige: Nu er der nedsat en Kommission om den eller den Ting, Gud fri os for, hvad de kunne finde paa, og hvad der i en Fart siges Sa til fra Rigsdagens Side. Ved enhver saadan stor organisatorisk Lov, anser jeg det altid for rigtigt og betimeligt og ganske svarende til Tingenes Orden, at der gives Offentligheden Lejlighed til at udtale sig. Men det har der i Virkeligheden ikke været over for denne Sag, der nu i saa kort Tid har foreligget for Rigsdagen sammen med flere andre betydelige og store Love, f. Eks. Loven om om Søværning og Søloven. Alle disse Forhold have tildraget sig Opmærksomhed i en særlig Grad. Der blev ved Behandling af Søloven henvist til, at vi vare nødte til at blive hurtig færdige af Hensyn til Norge og Sverige. Saadanne Hensyn foreligge jo slet ikke ved denne Sag; her kunne vi udelukkende tage Hensyn til os selv, danne Bestemmelserne selv og tage Hensyn til, om vi finde, at denne Sag er saa grundig drøftet, og om der har været tilstrækkelig Tid til, at alle vedkommende ret have kunnet sætte sig ind i den, saa at vi nu kunne svare at vedtage den. Jeg siger, at jeg er fuldstændig forvisset om, at Loven i juridisk Henseende maasse er saa god, som den kan være, og at der fra den Side ikke er noget at klage over, men samtidig tør jeg ikke paatage mig Ansvar for nu paa dette Tidspunkt at give denne Mærning, der her er Tale om, en saa tvivlsom Gave som denne, og der er jo her ved Sagens 3dje Behandling og i det hele under denne Sags Behandling, kun denne ene Form, hvorpaa man kan fralægge sig Ansvar. Ganske vist vide vi, at det er en temmelig sikker Sag, at Lovforslaget bliver gennemført, men man vil da kunne fri sig for Ansvar for at have været med ved nu ved Sagens 3dje Behandling at stemme imod det. Jeg risikerer, at der kan være Medlemmer, der, saaledes som det stete forleden, sige til mig, at det er et aparte Udslag af Forhandlingspolitikken, men det tror jeg ikke, jeg behøver at komme ind paa. Efter alt, hvad der foreligger om denne Sag, kan jeg ikke være med til nu paa dette Tidspunkt at stemme derfor. Det skal altsaa ikke i mindste Maade være nogen Opposition over for den Kommission, der i snart 9 Aar har overvejet denne Sag, eller nogen Udtalelse om, at det er en daarlig Lov, som denne Kommission har udarbejdet for os, men det er en Udtalelse om, at det er en Sag, som i meget væsentlig Grad vil for-